

SLOVENSKE ŠOLE V ČASU PANDEMIJE

September je mesec blaženega škofa Antona Martina Slomška, zavetnika naših slovenskih šol v Argentini.

Že sedem desetletij naše šole vsako soboto med marcem in novembrom redno in urejeno delujejo. Niti pandemiji ni uspelo ustaviti tega veselega toka otroškega življenja!

Ko je postalo jasno, da bo karantena daljša

od tistih prvih dveh tednov v marcu, so učitelji hitro prilagodili svoje programe in učence zbrali preko spleta. V tej številki lahko preberete, kako v tem nenavadnem letu poteka slovenski pouk na daljavo.

A tudi vsakoletna Slomškova prireditev ni smela izostati!

Šolski referent ZS Marcelo Brula je pripra-

POVEZAVA

<https://www.youtube.com/watch?v=mIRZolS7FTA>

vil video posnetek za otroke vseh slovenskih šol, v katerem se je učiteljem in katehetom zahvalil za opravljeno delo, otrokom, učiteljem in staršem posredoval bogate misli škofa Slomška in izrazil upanje za ponovno srečanje.

Po resnih besedah so pa prišli na vrsto lepi spomini na najlepše šolske dneve iz preteklih let ob veseli pesmi z željo, da se kmalu spet uresničijo!

BALANTIČEVA ŠOLA

Vrtec

Najmlajši so med karanteno, kot vsi drugi, izgubili priložnost srečavati se s slovenskimi sošolci in tako preko iger pridobiti in bogatiti slovenski besedni zaklad.

Gospodična Marta je poskrbela, da jo vsako soboto vsaj po Whatsappu slišijo. Pripoveduje jim pravljice, predlaga druge povestice, jim prepeva, bere poezije ... A ne samo to. Nudi jim tudi jim nudi vaje »za na mizo« ali pa jih prosijo, naj poiščejo doma kakšne predmete določene oblike, barve, ipd. Starši potem posredujejo vzgojiteljici delo svojih otrok.

S kapljicami domačega kroga Marija, Benjamin, Ema, Dante in Faustino pridobivajo v srcih ljubezen do slovenske besede. Letos, bolj kot nikoli prej, je potreben družinski zagon, da se bo naša beseda ohranila. Korajžno naprej!

Prvi in drugi razred

Letos smo s poukom začeli že 14. marca 2020. Gdč. Lučka in Marija sva nameravali malo spremeniti način poučevanja v 1. In 2. razredu, a nama to ni uspelo, pričela se je karantena in se ji je bilo treba prilagoditi.

Že naslednji teden sva sestavili učni načrt in otrokom začeli pošiljati naloge po email pošti, ki so nama jih oni po isti poti dopolnjene vračali. Prvo in drugošolci so tako spoznavali različne črke, prepoznavali začetni in končni glas, zlogovali besede, spoznavali dolge in kratke, se naučili pisati vsak svoje ime, nekateri pa tudi priimek. Ko smo spoznali že vse samoglasnike in še par soglasnikov smo začeli sestavljati besede, začeli prebirati prve kratke stavke.

Ker smo se že malo pogrešali smo se kmalu navdušili na povezovanje potom zoom-a. Prva taka učna ura je potekala v igri "Iskanje zaklada", med igranjem pa smo ponovili do tedaj naučene črke in začetni glas besed.

Po zimskih počitnicah smo se zopet povezali in navdušeno poslušali ter ugibali uganke. Zatem smo imeli še eno učno uro potom zoom-a, pri kateri se nam je pridružil Ivo iz Calafateja; vsak se mu je predstavil, uporabljali smo lutko, ki si jo je vsak učenec sam pripravil.

Vsako soboto sva učencem redno pošiljali

nalogo in jo od njih tudi dopolnjeno prejeli. Tako bomo z različnimi dejavnostmi pripravljali zoom-srečanja večkrat na mesec in tudi nalogo naprej pošiljali.

V prvem razredu sta dve deklici-učenki, v drugem pa je vpisanih pet dečkov.

Tretji in četrti razred

Vsak teden otroci prejemaajo nalogo po e-pošti.

Ob sobotah dopoldne se povežemo za nasoučno uro. Najprej se pozdravimo, nato pregledamo naloge, se učimo z igrami, otroci zelo navdušeno berejo različna berila.

Sledijo kakšna vprašanja o tem, kar se prebrali. Nato razložimo novo snov in se o njej pogovorimo.

Končno se poslovimo do naslednjega srečanja, ki ga vsi z veseljem pričakujemo.

Gdč. Bernarda Krajnik

Peti in šesti razred

Letos nas je presenetil poseben čas... Nismo si predstavljali, kaj nas je vse še čakalo.

Pričeli smo šolsko leto z veliko energije, pa se je kmalu izkazalo, da jo bomo morali še podvojiti... Pandemija je nas, učitelje, postavila pred dejstvo: šolarjev ne bo v šolo, klopi bodo ostale prazne. Kaj pa zdaj? Vsak je segel po svoji domišljiji in si utiral novih poti do učencev.

Prve mesece smo plavali in se potapljali ob različnih prijemih: naloge smo pošiljali z razlago preko e-mailov, telefončkov... Pa nam je tehnologija ponudila svojo roko, da smo se lahko povezali v živo preko ZOOM-a. Na hitro se je bilo treba usposobiti, in marsikateri je imel s tem težave. S potrpljenjem in dobro voljo smo težave premostili. Šola v živo je bolj prijetna, saj razgovor teče neprekinjeno; dvomi in vprašanja se v trenutku lahko rešijo; vsak učenec lahko sodeluje in vse je bolj sproščeno. Pa še branje, pripovedovanje in igrice so na vrsti...

Tako bomo s petim in šestim razredom pripravili virtualno knjigo o Ptičku z dvema ključkom pisatelja Mirka Kunčiča. Sedaj jo beremo in se o njej pogovarjamo, da si pridobimo in ojačimo besedni zaklad. Potem bomo spisali vsebino, narisali like in jim dodali še sneman dialog in glasbeno podlago. Vse to je še v načrtu, ki ga soboto za soboto uresničujemo...

Gdč. Danica Malovrh – pomočnica Leila Erjavec

Sedmi in osmi razred

Učenci in učitelji o šolanju na daljavo

Pouk na daljavo... morda nekoč ... V fantaziji učencev in učiteljev je bila zamisel, da nam ni treba v šolo. Fizično, mislim. V soboto zjutraj bi še malo potegnili spanje in ne bi nam bilo treba zgodaj vstajati...

Počitnice so mimo, pouk naj se prične!

In glej! Česa takega pa še ne! Mesec marec pri koncu, april končan, velikonočni prazniki, mimo; maj in junij že zaključena, zimskih počitnic je tudi konec... in še vedno nič. Učiteljica je otroke srečala prvi dan pouka in od tedaj so šole zaprte, nobenega stika ni med sošolci, ne s starši, pa tudi med učiteljicami ni nobenega srečanja.

Kako pa naj izgleda pouk brez učilnic?

Poskusili smo s poukom na daljavo, preko interneta in elektronske pošte.

A tudi to ni bilo dovolj, kmalu smo videli potrebo po snidenju in družabnosti, čeprav posredno. In tako so nastopile zoom učne ure.

Seveda je učni program skrčen in prilagojen sistemu po spletu. Moram priznati in pohvaliti pridnost učencev 7. in 8. razreda, Valentin Bruno Bregar, Tadej Grilj (dopisni učenec iz Calafateja), Matej Magister, Adrijan Martens Pugelj, Eva Modic, Cintija Pugelj, Mariano Zupanc, Martin Grilj, Anne Sophie Indihar, Katerina Oblak, Peter Selan in Valentin Selan, ki pridno sodelujejo ter redno in vestno delajo naloge.

Zanesljivo lahko potrdim, da je delo za učitelje in za učence zahtevnejše in manj učinkovito kot v razredu. Od vsakega izmed nas ta način poučevanja terja veliko iznajdljivosti, inovativne pristope in domiselne rešitve. Občutek razdalje ni le fizična distanca ali pomanjkanje čustvenih stikov. V bistvu je pogrešanje osebnega srečanja učitelj-učenec. Saj na obrazih, pravzaprav v očeh učencev učitelj vidi -in čuti- kaj in koliko je vsak izmed otrok razumel in dojel. Tehnologija, pa naj si bo še tako napredna, tega ne more nadomestiti. Jaz pogrešam učence. Učenci pravijo, da pogrešajo razlago. Skratka, šolanje pred računalnikom ne more -in ne sme- nadomestiti pouka v učilnici, lahko pa je le začasna rešitev, ko so razmere izredne.

Pouk na daljavo nam pomaga odkriti ali potrditi koliko dobrega, plemenitega, koristnega in spodbudnega so otroci v šoli deležni. Pa tudi to, kaj vse otroci izgubijo, ko ni fizične-

ga pouka in medsebojnega stika. Da se ne poglobimo še v dejstvo, da je slovenska šola del širše ustanove, kot so slovenski domovi s ponudbo bogatega izbora dejavnosti na vseh področjih, od verskih do družabnih, ter čut pripadnosti, ki ga v naših otrokih in njihove družine ta naša društva razvijajo.

Kdo bi si mislil, da komaj čakamo, kdaj se bodo ponovno odprla vrata naše tako drage Balantičeve šole, ki ponosno vstopa v 70. leto plodnega življenja!

Razredni učiteljici Silvija Tekavec Nicastro in Ivana Tekavec

Petje

Letos doživljamo drugačno in posebno leto. Z otroki 1., 2. in 3. razreda smo se srečali v pevski sobi le prvo soboto pouka. Zaradi karantene potem to ni bilo več mogoče in smo, ne glede na razdalje, še naprej virtualno prepevali. Preko elektronske pošte sva gospodični Ceci in Luči pošiljale pesmi, še posebno take bolj živahne, da bi otroci ne samo jih zapeli, ampak se zraven tudi gibali in kaj zaplesali. Na pomoč so nam priskočile risanke in posnetki z besedili, ki so pomagale obogatiti besedni zaklad.

Kdor poje dvakrat moli. Preko pesmic smo se tudi zahvalili Jezusu in Mariji za naše družine in za zdravje.

Prihodnje tedne bomo imeli virtualne srečanja, da bomo skupaj še naprej prepevali.

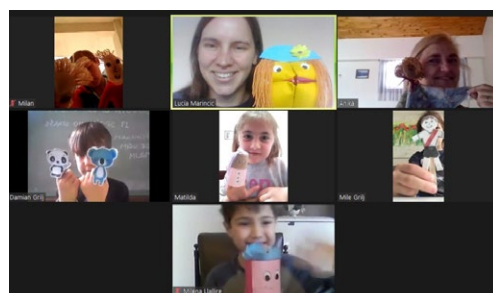
Gospodični Luči Marinčič in Cecilija Urbančič

Vsako drugo/ tretjo soboto sva klicali otroke in vadili pesmi s kitaro ali čisto. Malo smo tudi poklepotali o njihovem učenju, stanju itd. Otrokom sva poslali spletne povezave, da so lahko sledili posnetkom pesmi, besedilu in tudi plesu. Odzvali so se vsi učenci in poslali svoje domače posnetke po whatsappu ali mailu.

Za očetovski dan smo skupaj zapeli pesem Moj ati. Otroci so izbrali stavek iz pesmi in pripravili posebno lepo »kartico« za očka. Za dan državnosti smo vadili pesmi Slovenija in Za Slovenijo živim in otroci so narisali in okrasili slovensko zastavo. Prilimali so jo v pevski zvezek.

Vsako srečanje je nov izziv in učitelji opazimo, da otroci radi govorijo o svojih izkušnjah v tem posebnem času. Tudi za obletnico Našega doma in za materinski dan bomo zato pripravili poseben program.

Gospodični Kristina Šenk in Veronika Malovrh

JEGLIČEVA ŠOLA | ...Ni izziva, ki ga ljubezen ne bi mogla prekorakati...

Topli mesec februar je že začel, bliža se novo šolsko leto 2020. Vsak učitelj dobro ve, koliko priprav, upanja in sanj je potrebnih, predno sprejme otroke. V šoli smo vse pospravili, pripravili učilnico ter plakate, se poklepotali glede začetka in navdušeno čakali na učence.

A usoda nam je pripravila nov izziv, koronavirus je brez vpisovanja in prijav vstopil v življenje šole in nam zasukal vse načrte.

Kaj, kako, s katerim virtualnim orodjem, kdo bo pomagal otrokom? Ko smo mislili, da smo že imeli vse odgovore, so vedno nastajala nova vprašanja.

A s korajžo, dobro voljo in ljubeznijo -najsi bo do jezika, šole, otrok, dedov- smo zmogli in navsezadnje nam je samo prava ljubezen ohranila upanje, da se bomo tudi letos, na drugačen način, še naprej učili in združevali.

Najprej smo si učitelji ustvarili spletno stran preko classrooma, kamor smo naložili nov material, povezave, pripomočke (pesmice, posnetke, interaktivne strani) in kamor soboto za soboto shranimo vaje za vsak razred.

Pogovorili smo se s starši o tem, katera naj bi bila najbolj primerna platforma za delo, samo vemo, da najmlajši potrebujejo pomoč družine, istočasno pa v nekaterih družinah otroci delijo računalnike ali telefončke. O vsem smo se pogovorili! Zelo cenimo dobro razpoloženje staršev, saj vemo, da kljub težavam, službam, celo boleznim, niso izstopili iz tega vlaka učenja, ki nas popelje nazaj v deželo naših slovenskih korenin in znova prisotni v argentinsko realnost.

Učiteljski zbor ima res srčno delo, da ohranja stik z vsakim otrokom, ga spodbuja k sre-

čanju, pa tudi k pogovoru in učenju jezika. To pomeni, da je treba biti pozoren do vsakega otroka, ker je nevarnost virtualnega pouka v tem, da postane mrzel, v daljavi in to lahko povzroči, da otrok izgubi željo do učenja.

Vemo pa tudi, da vse to ne bi bilo mogoče brez družin: mamic, očetov, sestric ali starejših bratov, celo babic in dedkov, ki radi pomagajo. Spalnice, kuhinje, jedilnice so se spremenile v učilnice in nam odprle vrata v domove, vstopili smo v vsakdanji kraj, kjer jim poteka življenje, odprli so vrata naši šoli. HVALA!

Kako smo pa vse to uresničili? Vaje smo pošiljali preko elektronske pošte ali whatsapp-a, otroci so to doma s starši obdelali in nam poslali slike ali celo posnetke narejenih vaj, pesmic, ročnih del. Ko smo se pa srečali preko google meet, zoom ali jitsi meet, smo vse ponovili, pregledali vaje in se pogovarjali z učitelji in s sošolci, saj vemo, da otrok se uči od tega, kar mu razkrije profesor a tudi od tega, kar deli s sošolci.

Tako smo ob začetku šolskega leta preživeli Veliko noč, in čeprav nismo mogli kot prejšnja leta pripraviti igre, so vse družine po stari slovenski navadi doma barvale pirhe, izdelovale butarice in se igrale velikonočne igre.

Za očetovski dan smo pripravili virtualno kuharsko uro, med katero so vsi otroci s svojimi učiteljicami pekli domače kifeljčke. To je bilo res presenečenje za starše, ki so veselo okusili dobrote mladega roda. Vsi slavljenci so pohvalili okusne piškote! To so pravi očetje!

Za otroški dan smo ponavadi v šoli imeli družinsko tombolo. Kaj pa letos? Tudi tokrat smo jo imeli!! Dobili smo se preko meet, vsak je dobil kartonček, profesor Dani je pripravil družinske virtualne igre, učitelji pa tombolo. Imeli smo tudi pomoč dobre otroške vile, ki je s čarobno palico naredila čarovnijo (in pomočjo staršev) zmagovalcu poslala na dom vrečko slaščic. Res smo se vsi skupaj lepo imeli!

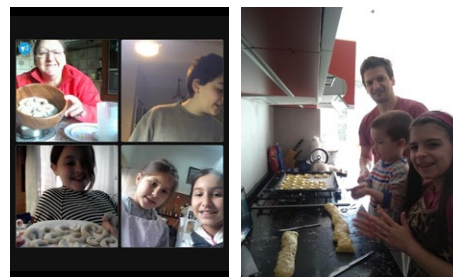
Vsak razred pa se je tudi spomnil domobrancev in škofa Slomška, gospodična Ana je pripravila križanko v povezavi s praznikom.

Tako nam soboto za soboto ne manjka dela in ne veselja, slovenska beseda se sliši v vsakem domu in cela družina se, hočeš nočeš, pridruži k pouku. Kreativnost, dobra volja, novi pripomočki s katerimi se otroci navdušijo, so vsako soboto na tekočem, ko skupaj beremo, poslušamo pravljice, pišemo ali pojemo. Vsaki učiteljici in učitelju iskrena čast, staršem pa vso zahvalo za prehojene mesece in za vse, kar nas še čaka. Leto ni izgubljeno, vemo, da ogromno stvari ne bo mogoče obdelati a istočasno vidimo, da so naše družine vložile ogromno truda in čutimo, da so z nami na tej poti poučevanja. Zato vse delo in vsako družino priporočimo Mariji Pomagaj in v Božje varstvo.

Slomšek pravi, da je dolžnost našega naroda ohraniti materin jezik in ga naprej deliti naslednjim generacijam. Vsakemu vnuku, katerih stari starši so pripluli pred tolikimi leti, to korak za korakom uresničujemo, z večjem ali manjšem uspehom a vedno z največjo ljubeznijo, ki smo jo zmožni naprej deliti. Tisti, ki smo dobili kot dar, vse kar ima slovenski narod, imamo tudi dolžnost to ne samo ohraniti ampak tudi nuditi naslednjim generacijam, čeprav kakor sejalec večkrat sami ne vidimo sadov.

Hvala vsaki družini naše šole, hvala učiteljem, ki ste ta izziv objeli in ga spremenili v možnost rasti, srečanja in ljubezni. Nit, ki se je spletla iz srca do srca, se ne bo pretrgala potem, ko bo ta virus prešel. Korajžno naprej in naj Bog nam podeli zdravja in veselja še naprej!

Paula Grbec - voditeljica

POVEZAVA: https://youtu.be/nLhID_d8FwM

ROŽMANOVA ŠOLA

Vsako leto se meseca septembra veselimo srečanja z učenci, starši in učitelji vseh slovenskih šol v Argentini. Letos ni mogoče osebno srečanje ampak samo virtualno. Zato smo za Slomškovo proslavo, v soboto, 26. septembra, najprej delili molitev rožnega venca potem pa daritev svete maše. Vsi člani osnovnih slovenskih šol smo skupaj molili, zapeli pesmi in hvallili Boga ter častili Marijo.

Prisrčno smo bili presenečeni nad posnetkom o življenju in delovanju naših slovenskih šol. Videli smo skupne prireditve in izlete pa tudi posamezne skupine s svojimi učitelji. Hvala lepa!!

Vsi, ki pripadamo Rožmanovi šoli v San Martinu smo letos pripravili našo krajevno proslavo v spomin in zahvalo blaženemu Antonu Martinu Slomšku.

Najmlajši iz vrtca, 1. in 2. razreda so pobarvali risbe o škofu in povedali nekaj besed o njem. Učenci 5. in 6. razreda so podali kratek življenjepis tega pobožnega in zavednega Slovence. Pesem, ki opisuje učitelja, duhovnika, pesnika, pisatelja, narodnega vzgojitelja in škofa, so prebrali učenci 3. in 4. razreda ter 7. in 8. razreda. Lepo je vse požvela Slomškova pesem "En hriček bom kupil", ki smo jo skupaj zapeli. Za konec smo se pa nasmejali ob lutkovni predstavi "Potepena šolarja".

Nekaj posebnega je bilo presenečenje, ki so ga pripravili starši z otroki. Zahvalili so se vsem učiteljicam in nas razveselili s svojimi besedami.

Upamo, da se kmalu osebno srečamo in poveselimo!!

Magda Zupanc Petkovšek

59. MLADINSKI DAN V NAŠEM DOMU SAN JUSTO

V mesecu septembru je sanjuška mladina praznovala svoj 59. mladinski dan. Zaradi pandemije smo vedeli, da praznovanje ne bo tako, kot ponavadi. V okviru našega »Mladinskega meseca« smo že julija začeli s tedensko objavo različnih iger v družbenih omrežjih. Na ta način se je mladina lahko zabavala in še naprej ohranjala medsebojni stik preko zanimivih izzivov, kvizov in vprašalnic. Oblikovali smo nove majice za odbojarsko ekipo Našega doma ter organizirali prvenstvo, da bi izbrali tisto, ki je bila vsem mladim najbolj všeč. Pokazali smo, da znamo dobro plesati; reševali smo uganke, ki so nas vodile do izgubljenega potnega lista članice mladine; potom kviza smo izvedeli kakšne lastnosti nas razlikujejo pri mladinskem dnevu, itd. Vse to smo storili in še veliko več.

Pri sejah smo prišli do mnenja, da bi bilo letos boljše, da ne praznujemo samo en dan, ampak cel konec tedna. V petek smo igrali kratek kviz, pri katerem smo že odkrili nekaj sledi, ki so kazale kakšen bo nedeljski kulturni program. V soboto smo se mladi združili preko Zoom-a pri generalki, kjer smo se kljub fizični razdalji veliko igrali in smejali.

V nedeljo, 13. septembra, je končno prišel naš pričakovani 59. Mladinski dan. Pričeli smo to novo obletnico s skupno molitvijo rožnega venca. Nato smo se udeležili svete maše ob 10. uri, pri kateri smo prejeli poseben blagoslov. Med obredom smo se vsi člani mladine

POVEZAVA: <https://youtu.be/MeZADzcD6WM>

povezali tudi preko Zoom-a. Po Sveti maši, ob 11:45 smo objavili kulturni program v Youtube. V tem posnetku smo prikazali, kaj vse smo morali zaradi pandemije zapustiti. Ob tem smo se še bolj zavedali, kako uživamo življenje v skupnosti in utrdili smo vrednote, ki so za nas najbolj pomembne.

Z velikim veseljem smo preživeli naš rojstni dan! Tako smo bili navdušeni, da smo se po programu, vsak v svojem avtu zapeljali po okolici Našega doma in okrasili sanhuško mesto z barvami slovenske zastave. To je bil prekrasen zaključek nepozabnega dne!

V teh negotovih časih smo se kot mladi še enkrat združili, da obnovimo zaobljubo našim idealom. To so naši predniki storili že od vsega začetka in to v veliko težjih razmerah. Zdaj smo na vrsti mi!

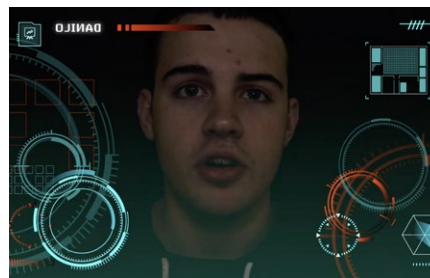
Govor- dobrodošlica

Dober dan vsem in dobrodošli na našem 59. Mladinski dnevu! Hvala, ker ste se nam

pridružili. Danes je za nas mlade v San Justo, praznovanje rojstnega dne. Zato se veselimo tega srečanja, čeprav je letos malo nenavadno. Doživljamo drugačno, posebno leto. A zdaj, bolj kot kdaj drugič, se zavedamo koliko lepega in dobrega imamo. Pogrešamo drug drugega, pogrešamo skupnost in družbo, pogrešamo trenutke v prijateljstvu in skupnem delu. V nas pa je vseeno trdno upanje, da se znova srečamo, še tesneje povezani kot prej.

Veliko smo se naučili v teh zadnjih mesecih. Dokazala se je naša vztrajnost, ki smo jo pridobili od naših prednikov. Pripravili smo veliko novih in kreativnih dejavnosti. Ponosni smo na vsakega člana, ki je z vsem srcem delal in podpiral našo mladino. Dobili smo tudi veliko opore in pomoči izven organizacije, za kateri smo zelo hvaležni. Preko interneta smo se povezali in rastli kot skupnost, kot družina.

Vseeno pa si iskreno želimo, da bi nas ta čas obogatil, ne samo ob inovativnem delu. Am-

pak v tem, da bi dali prednost temu, kar je najvažnejše. Mati, domovina, Bog.

Pandemija nam je dala obilno časa v sobivanju. Zdaj imamo posebno možnost, da bi gradili naše družine, kot središča ljubezni, srečne domače cerkve. Verska in slovenska skupnost se najprej zgradi doma. Potom njih naša skupnost dozoreva.

Karantena nas tudi povezuje kot Slovence in Argentine s celotnim svetom. Ko je svet postavljen pred preizkušnjo imamo mi osebno zgodovino kot zgled, da potom nje rastemo kljub težavam. Zato vemo, da je pomembno, da se slovenske vrednote, ki smo jih podedovali izkažejo v vsakdanjem življenju.

Prejeli smo v slovenskem duhu vrednost življenja, potrebo po osebni rasti, pomembnost sočustvovanja in biti v oporo bližnjemu. Nad vsem, pa smo prejeli popolno zaupanje v Božjo previdnost. Vera naših prednikov je bila posebno utrjena ob težavah. Zgodovina in življenje naših starih staršev je dokaz, da je v Bogu vse popolnejše.

Ob teh mislih pa se obračamo na vas mlade, dolgoletne in tudi nove člane. To je vaš in naš čas. Danes imamo priliko, da se pripravimo na zahtevo dobo v kateri živimo. Bodimo protagonisti našega življenja! Naj nas ta trenutek zgodovine in še posebej naših mladih let utrdi kot svete in krepostne osebe. Vsi skupaj bomo lahko dosegli cilje, ki si jih bomo zastavili.

Z veseljem, z nestrpnostjo in veliko željo v srcu, komaj čakamo, da se znova srečamo.

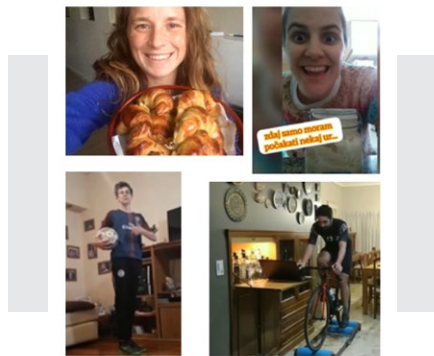
Mladina Našega doma

52. MLADINSKI DAN V SAN MARTINU

Mladi cele dneve uporabljamo mobilne aparate, to že leta in leta. Kdo bi si mislil, da bo vsa ta tehnologija letos potrebna za izvedbo mladinskega dne.

Nedeljo, 6. septembra 2020, smo pričeli z zahvalno sveto mašo ob 52. Mladinskem dnevu v San Martinu. Darovala sta jo gospod Robert Brest in gospod Franci Cukjati. Na daljavo, a v istem duhu smo sodelovali pri mašni daritvi. Pela je družina Podržaj, bralci so bili Martina in Matjaž Filipič, Martin Žagar, Nadja Petkovšek, Mati Belec in Nadja Miklič. Molili smo za vso mladino in ob koncu prejeli še poseben blagoslov, da bi vztrajno nadaljevali z mladinskim delovanjem v sanmartinskem okraju.

Po končani sveti maši si je tokrat vsak kar po svoje privoščil domače kosilo in si ogledal

POVEZAVA: <https://youtu.be/z2XirJwFsHc>

kakšno tekmo po televiziji. Publika se je zopet zbrala popoldne in si na YouTube kanalu -sdanmartin ogledala kulturni program.

Navzoče (na ekranih) je nagovoril Joško Filipič in napovedal pozdravne besede. Najprej je pozdravila predsednica centralnega odbora SDO-SFZ Viki Jakoš in mlade spodbudila, da bi še naprej delovali s svojim poslanstvom. Nato je predala besedo predsednici in predsedniku sanmartinske mladine. Martina in Matjaž Filipič sta se zahvalila vsem, ki na daljavo praznujejo ta dan in podpirajo delovanje mladih v skupnosti.

V času karantene so se mladi marsikaj na-

učili in pridobili nove hobije. Zvedeli so za program "Mladina ima talent, karantenska verzija" in so se takoj vpisali, da bi pokazali, kaj vsega so zmožni.

Mladenke Sofi in Ana Boltežar, Valentina Figueroa, Katja in Maja Filipič, Lucija Vomberger so imele na skrbi uvodni ples pod vodstvom Martine Filipič. Tokrat se je vsaka posnela na svojem domu, tehnologija pa je pripomogla, da so se vse združile in veselo zaplesale.

Ob začetku programa je napovedovalka Sofi Hernandez predstavila sodnika. To vlogo sta sprejela Ceci Jarc in Niko Leber ter jo živahno zaigrala. Pridobljene talente so pokazali Sonja Dimnik, Štefi Leber, Toni in Cati Podržaj, Matija Leber in Martina Filipič. Kar pestro je bilo. Nekateri so se izredno izkazali v kuhinji in pripravili domače rogljičke in pa naravni kvas (masa madre). Drugi, bolj aktivni, so se posvetili športu (notranje kolesarjenje, sinhronizirana telovadba, nogometni triki) in plesu.

Sodnika sta imela pred sabo težko zadevo in žal se nista mogla odločiti, kdo je bil najboljši. Namesto imena zmagovalca je bilo objavljeno: Izid na prihodnjem mladinskem dnevu. Torej bomo celo leto radovedno čakali v upanju, da bo prihodnji mladinski dan potekal v živo v Slovenskem domu San Martin.

MF-CP

ZAKAJ SEM ŠE V TEJ CERKVI?

Po nedeljski maši stoji majhna skupinica ljudi pred cerkvijo. Ko se pridruži župnik, ga nekoliko iz zadrege nagovori starejša gospa: »Vedno manj nas je.« Župnik se ozre na krog ljudi in meni: »Jezus je bil zadovoljen z dvema, tremi. On je sredi med njimi, če so zbrani v njegovem imenu.«

Danes se verniki, ki še vztrajajo in prihajajo k maši, sprašujejo, kaj je s to našo Cerkvijo, da je ne jemljejo resno niti krščeni ljudje. Na tiho se vprašanje postavlja: Zakaj sem še v tej Cerkvi? Vprašanje ni novo, saj so si ga postavljali kristjani tako v zgodovini kot tudi danes. Bolj intenzivno vedno tedaj, ko je čutili v javnosti omalovaževanje ali celo odpor do Cerkev.

Cerkev spet doživlja erozijo, ki je ni navajena. Od koncila smo si obetali vzpon in ponovni prodor evangelija v vse pore družbenega življenja. Dogodilo pa se je nasprotno.

Leta 1970 je univerzitetni profesor v Regensburgu Ratzinger dal naslov enemu svojih predavanj vprašanje: Zakaj sem še v tej Cerkvi? Razmišljanje je začel s prisposodobom, ki jo je povzel od starih cerkvenih očetov. Začel je z vprašanjem: Kaj je Cerkev? In povzel: Cerkev je kot luna, ki sveti ponoči, vendar nima svoje svetlobe. Neko drugo svetlobo posreduje na zemljo in razbija popolno temo na njej. To je podoba Cerkev. Tudi Cerkev nima svetlobe v sebi. V njej ni svetlobe iz tega, kot so in delujejo njeni člani. Svetlobo sprejema od resnične vsevesoljne luči, od Kristusa, ki v njej živi.

Zgoraj omenjeni problem nastane tedaj, ko začnemo govoriti o Božji cerkvi, kot da bi bila naša. Na mesto Jezusove Cerkev postavljamo 'našo' cerkev. In kar naenkrat imamo neštivilne cerkve, vsak ima svojo. Vendar je vsaka cerkev, ki ni Jezusova Cerkev, le igrice v otroškem peskovniku. Cerkev, ki jo postavljajo le ljudje, nima več Božjega v sebi. Nima luči.

V njej je izgubljena tudi prava podoba Jezusa Kristusa, ker ga v tej pečeni cerkvi pač ni.

Brez svoje Cerkev je Jezus le neka zgubljena zgodovinska reminiscenca.

Gospodova Cerkev pa ima to razpoznavnost, da prinaša živega Jezusa v središče življenja vernikov. Kljub vsem nezvestobam njenih članov ostaja med njimi njihov Gospod s svojo odrešujočo milostjo. Ko ga priznavajo za svojega Gospoda, mu dajejo tudi polnomočje, da jih osvobaja njihove nevednosti in grehov.

Kako ne bi ljubil te Cerkev? se je vprašal tedanji profesor v Regensburgu. V njenem okrilju so nastajale čudovite umetnine, bazilike in katedrale, koralno petje, poezije in božanska liturgija, nedosegljivi vzori duhovnega življenja svetnikov, in še in še. Kasnejši papež Benedikt XVI. je zaključil svoje razmišljanje: »Če se nekoliko indiskretno izrazim, ostajam tej Cerkvi zvest, ker jo ljubim.«

Prava ljubezen ni nekritična, je pa prežeta z zgledom Jezusa Kristusa, ki ni prišel, da bi sodil človeka, ampak da bi ga rešil. Luč in moč Cerkev je njen Gospod.

Janez Pucelj

Naša Luč, oktober 2020

OkrOgle OBLETNICE | Božji služabnik, škof Anton Mahnič (1850 - 1920)

Pred 170 leti se je rodil in pred 100 leti je umrl Anton Mahnič, slovenski teolog, škof, pesnik, pisatelj, kritik, urednik, vzgojitelj, božji služabnik in svetniški kandidat.

Znan je predvsem po svojem literarnem udejstvovanju in zavzemanju za katoliško vero v javnosti. Deloval je kot škof na Krku na Hrvaškem, kjer se je zavzemal za dobrobit vseh, posebno pozornost pa je naklanjal mladini.

Življenjepis Antona Mahniča

Anton Mahnič se je rodil 14. septembra 1850 v Kobdilju (župnija Štanjel na goriškem Krasu). Bil je prvi od devetih otrok. Osnovno šolo je obiskoval v Štanjelu. Gimnazijo je z odličnim uspehom končal v Gorici leta 1871 in se še isto leto vpisal na goriško bogoslovje, ki je bilo centralno bogoslovje za vse škofije v Primorju.

Po tretjem letniku bogoslovja je bil posvečen v duhovnika leta 1874, bogoslovje je nadaljeval še eno leto. Goriški nadškof ga je takoj imenoval za prefekta v malem semenišču v Gorici.

Poleg vzgojnega dela v semenišču je na dunajski univerzi pripravil doktorat iz teologije, kjer je leta 1881 uspešno branil dogmatično tezo o peklju.

Postal je redni profesor bibličnih ved v goriškem bogoslovju, izdajal članke v latinsko pisani reviji "Folium periodicum" in v ljubljanskem "Slovcu".

Od leta 1891 do 1895 je bil ravnatelj goriškega semenišča.

Na Mahničevo pobudo se je leta 1892 organiziral I. slovenski katoliški shod v Ljubljani. Ustanovil je tudi znanstveno Leonovo družbo v Ljubljani.

Leta 1896 ga je cesar imenoval za krškega škofa, 7. februarja 1897 je bil v goriški stolnici posvečen v škofa in 27. marca je bil na Krku ustoličen.

Ustanovil je škofijsko tiskarno, kjer so tiskali obsežno dejavnost škofa Mahniča in njegovih sodelavcev.

Leta 1903 je ustanovil Hrvaško akademsko društvo in začel svojo borbo, da bi dovolili hrvaščino kot učni jezik. Spodbujal je tudi k sodelovanju Slovencev in Hrvatov na kulturnem, cerkvenem in političnem področju.

Med I. svetovno vojno je prosil duhovnike, naj vztrajajo pri čredi in naj se žrtvujejo zanjo. Največji problem je bila lakota. Po vojni je

poslal poslanico mirovni konferenci v Pariz, v kateri je protestiral proti nasilju, ki ga je izvajala italijanska okupacijska oblast na hrvaških otokih. Napori in bolezen so primorali škofa Mahniča, da je leta 1919 zaprosil za dovoljenje, da bi se šel zdraviti v Zagreb, a so ga italijanske oblasti s prevaro odpeljale v Rim.

Mahnič je v izgnanstvu živel do marca leta 1920, ko se je hudo bolan vrnil na Krk.

Zaradi vedno hujše bolezni (rak) je julija leta 1920 odpotoval v Zagreb, da bi poiskal zdravlja v Varaždinskih toplicah, a je 14. decembra umrl.

Leta 2002 so Mahničeve zemeljske ostanke prenesli iz Zagreba v krško katedralo.

V katedrali Marijinega vnebovzvetja v Krku je 14. decembra 2013 krški škof Valter Župan začel postopek beatifikacije božjega služabnika škofa Antona Mahniča.

Delo škofa Mahniča

Vzgojitelj in profesor

1875-1891 prefekt v semenišču v Gorici.

1891-1895 ravnatelj semenišča v Gorici.

1880-1896 profesor svetega pisma na bogoslovju v Gorici.

Pesnik, pisatelj in literarni kritik

Že v gimnaziji je zasnoval in izdajal list "Vrt".

Leta 1884 je prevzel uredništvo škofijskega lista "Folium periodicum" kjer je v latinščini pisal vzgojna pisma "Paedagogica" do leta 1889.

V ljubljanskem "Slovcu" je objavljajal pripetke "Dvanajst večerov", v njih je razvijal zamisel katoliške estetike: "Nič ni dobro, kar ni resnično in nič lepo, kar ni resnično in dobro." Nasprotoval je pesimizmu in fatalizmu

Gregorčiča in Stritarja. Proti moderni filozofiji in Stritarju je napisal tudi satirično povest "Indija Koromandija".

Leta 1888 je začel izdajati list "Rimski katolik", v katerem je branil katoliško vero zoper krive nauke in obravnaval tudi znanstvena in filozofska vprašanja, ki so v zvezi z vero.

Kot škof v Krku je leta 1901 ustanovil škofijsko tiskarno in začel z objavo škofijskega lista "Santissima Eucharistia".

Da bi Hrvati lahko ohranili svojo govornico in staroslovenski jezik je Mahnič ustanovil "Staroslovensko akademijo", šolo v Krku.

Leta 1903 je ustanovil list "Hrvaška straža", kjer je bil glavni pisec. Začel je z literaturo, potem nadaljeval s članki o hrvaški književnosti in pisal načelne estetične razprave.

Leta 1905 začne izdajati "Luč", glasilo katoliške mladine, kmalu nato tudi "Pučki prijatelj".

Nekaj misli škofa Mahniča:

• "Človek se mora držati načela. Pot načela je sicer ozka in težavna, pot načela je dolga, toda častna in zmogovita."

• "Ko sem pisal, sem imel pred očmi mladino."

• "Dolžni smo narod ljubiti in si narodnost ohraniti. Na podlagi narodnega jezika ima vsak narod pravico do šol vseh stopenj, ki mu omogočajo izobrazbo."

• "Naši računi nas bodo privedli samo takrat do pozitivnega rezultata, če se v zavesti tega dejstva (germanske ekspanzivnosti na vzhod) vsi brez razlike strnemo proti skupnemu sovražniku, kajti kakorkoli bi se sicer ločili po svojih nazorih, imamo le vsi eno skupno domovino. Sovražnik dobro ve, kako pospešuje njegovo delo izvajanje načela: Divide et impera! Z neslogo in cepljenjem mu prihajamo nasproti in mu pomagamo pri njegovih namerah; s tem vršimo posel grobokopov lastne domovine in lastne bodočnosti."

• "Pobožnim in čistim staršem, v prvi vrsti materam, mora biti Cerkev hvaležna za duhovniške poklice. Zato Cerkev vabi svoje duhovnike, naj se z molitvijo, posebno pa pri maši, spominjajo svojih staršev. Tvoja slika, draga mati, mi je bila vedno pred očmi, ko sem hodil po svoji duhovniški poti, polni odgovornosti."

Pripravil Jože Jan

PISMO BRALCA

Spoštovani,
kot bralec Svobodne Slovenije bi rad dodal en podatek k članku J. Jana o dr. Vojku Arku.

V bibliografiji pogrešam knjigo V kraljestvu kondorjev in neviht, ki je prvotno bil mišljen kot Arkov zbornik, ker ga je on uredil in priredil za izdajo. Mnogo let je iskal založnika a ni uspel - in prehitela ga je smrt. Predsednik SKA Marijan Eiletz je malo pred Arkovo smrtjo dosegel, da mu je ta odstopil pravice v prid SKA. Mene je prosil naj zbornik pregledam, korigiram in kaj dodam; vsaj predgovor. Tisto poletje sem delal pri Cirilu Markežu v CASU, imel sem dosti časa. Dobili smo še nekaj prispevkov (dr. P. Skvarča in dr. Staneta Žužka, mislim da tudi od M. Kambiča) in Marijan je začel iskati založnika - kar pa ni bilo lahko, saj je knjiga zajetna in s slikami, grafikoni etc. V Sloveniji je našel soizdajatelja skupaj s SKA - in tako je epopeja bariloške "šume" odjeknila tudi pod Alpami. V zelo lepi izdaji, v uredništvu predsednika SKA Marijana Eiletza.

Sedanji naslov knjige je predložil Peter Skvarča, a prvotno je bila mišljena kot Arkov zbornik - in je tudi res v glavnem njegovo delo, saj je od začetka slovenskega andinizma v Bariločah ca. 50, pa do svoje smrti, zvesto spremljal kot kronist in kompilator vzpone in poraze naših gornikov.

Knjiga je pravi spomenik bariloški "šumi" in prav Arko je bil duša te skupine fantov.

Vinko Rode

Gospodu Vinku Rodetu se iskreno zahvaljujemo za opombo in dopolnitev!
Uredništvo

KOLENDAR

Svete maše in verski program

<https://sites.google.com/view/robertbrest>

11. oktobra

64. obletnica Našega doma San Justo

24. oktobra

Ob taktu barv (na spletu)

25. oktobra

Obletnica na Pristavi (na spletu)

1. novembra

Mladinski dan v Slomškovem domu (na spletu)

8. novembra

Skupni mladinski dan (na spletu)

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

UČITELJ

Od leta 1993 se svetovni dan učiteljev praznuje 5. oktobra (v Argentini dan učiteljev praznujemo 11. septembra). 5. oktobra leta 1966 je bil sprejet na medvladni konferenci organizacije UNESCO dokument "Priporočila o položaju učiteljev", ki je veljaven še danes. Ta dokument jasno določa pravice in dolžnosti učiteljev in vzgojiteljev in govori o položaju, ki bi ga morali imeti v družbi.

Skozi življenje ima vsak človek mnogo učiteljev, nekateri so strogi, drugi potrpežljivi, nekateri zelo zahtevni, drugi ljubeznivi, vsi pa so nam posvetili mnogo truda in časa, za kar smo jim iz srca hvaležni.

Kako lepo je učiteljsko delo opisal ameriški pisatelj Donald D. Quinn, ko je napisal: "Če bi zdravnik, odvetnik ali zobozdravnik imel vse skozi v svoji pisarni štirideset ljudi, od katerih bi vsi imeli različne potrebe, in nekateri od njih ne bi želeli biti tam, zato bi povzročali težave, in bi moral zdravnik, odvetnik ali zobozdravnik brez vsake pomoči z vso strokovno odličnostjo skrbeti zanje devet mesecev, potem bi si morda lahko predstavljal učiteljevo delo."

Poglejmo, kaj nam ljudska modrost pove o učiteljih:

• En učitelj je vreden več kot dve knjigi.

(Nemški pregovor)

• Učitelj, ki zna vzbuditi občutek za eno samo dobro dejanje, za eno samo dobro pesem, doseže več kot tisti, ki napolni naš spomin z množico podatkov in datumov.

(Johann Wolfgang von Goethe, nemški pisatelj, pesnik, dramatik, politik, znanstvenik in filozof)

• Najvišja umetnost učitelja je prebuditi veselje do ustvarjalnega izražanja in znanja.

(Albert Einstein, nemški fizik in matematik)

• Kakršno učiteljstvo, takšna šola.

(Slovenski pregovor)

• Bolje je živeti en sam dan in poslušati dobrega učitelja, kot živeti sto let, ne da bi doživel tako učenje.

(Buda, filozof, ustanovitelj budizma)

• Besede slabega učitelja padejo na njegove učence kakor oster dež, besede dobrega učitelja pa tako nežno kot jutranja rosa.

(Talmud)

• Noben človek ne more biti dober učitelj,

če ne čuti tople naklonjenosti do svojih učencev in pristne želje, da bi jim posredoval, kar sam ceni.

(Bertrand Russell, valižanski matematik, logik, filozof, matematik, zgodovinar, Nobelov nagrajenec)

• Dober učitelj je boljši kot poln sod knjig.

(Kitajski pregovor)

• Učitelji so glasniki iz preteklosti in spremljevalci v prihodnost.

(Albert Einstein)

• Biti učitelj v pravem pomenu besede pomeni biti učenec. Poučevanje se začne takrat, ko se učitelji učite od učencev, se postavite na njihovo mesto in razumete, kaj razumejo in kako.

(Søren Kierkegaard, danski filozof in teolog)

• Učenec pri slabem učitelju je kakor pri dimu kuhana jed.

(Slovenski pregovor)

• Učitelji so bolj kot katerikoli drugi ljudje varuhi civilizacije.

(Bertrand Russell)

• Človek, ki skrbi za svoje staro znanje in hkrati nenehno pridobiva novo, lahko postane učitelj drugih.

(Konfucij, starokitajski filozof, učitelj, pisatelj in politik)

Izbral Jože Jan

64. Obletnica Našega doma

**RAZŠIRI ROKÉ,
ODPRI SRCE,
ODKRIJ OBZORJE**

NEDELJA, 11. OKTOBRA

9.30 - Molitev rožnega venca
10.00 - Sveta maša
11.15 - Kulturni program

 [/nasdomsanjusto](https://www.youtube.com/channel/UCnAsdDmsnJusto)

†

Sporočamo, da je 20. septembra odšel k Bogu

JOŽE KOROŠEC

1956 – 2020

dolgoletni član in igralec Slovenskega doma Carapachay. Družini izrekamo sožalje in se pridružujemo molitvam za pokojnjegove duše.

Naj počiva v miru.

Študij v Sloveniji

REZERVIRAJ SI DATUM

3. 11. 2020 ob 15.00

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSeCB0e4EaA5Vf_A_Wt7zTaFLZ22UH-L60wNEaAhvdv0AK71zFA/viewform

Svobodno Slovenijo podpirajo

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podrżaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

GOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTAS

CKC
LABORATORIOS CKC
ARGENTINA S.A.

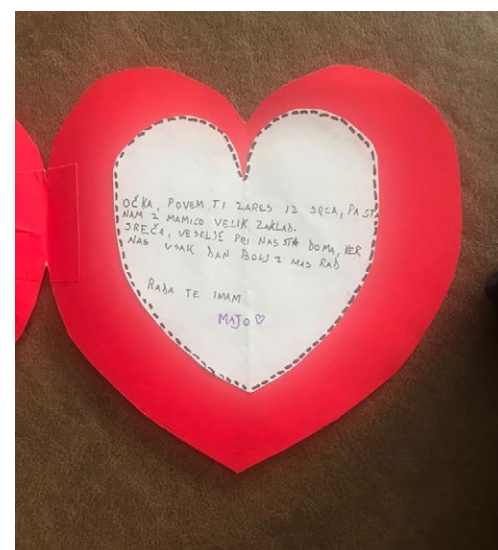
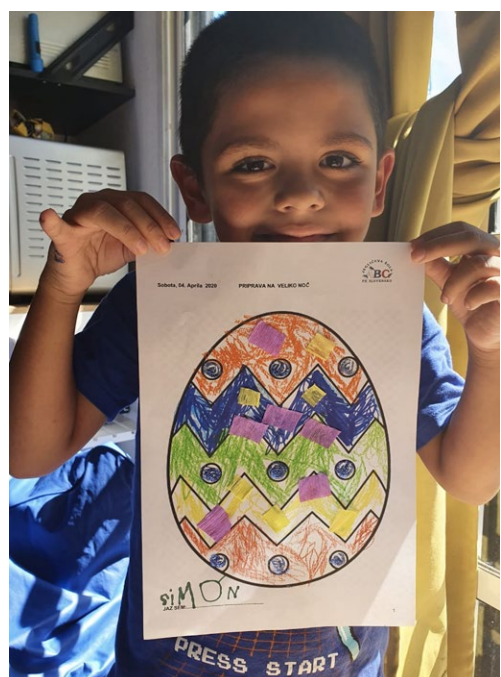
CA
CONSULTORES
ASOCIADOS

oblak

Priloga s slikami

SLOVENSKE ŠOLE V ČASU PANDEMIJE

JEGLIČEVA ŠOLA | ...Ni izziva, ki ga ljubezen ne bi mogla prekorakati...

Priloga s slikami

SLOVENSKE ŠOLE V ČASU PANDEMIJE BALANTIČEVA ŠOLA

